

РЕШЕНИЕ

№ 7360

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 01.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4996** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „Джи Ем Ауто“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 31 чрез Г. М. Д., ЕГН: [ЕГН], в качеството му на едноличен собственик на капитала и управител на дружеството, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001805 по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП от 19.04.2022 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР - С..

В жалбата са наведени доводи незаконосъобразност на оспорената заповед, Твърди се, че дружеството жалбоподател с никакви действия или бездействия не е предизвикало противоправния резултат, тъй като не е знаело нито е могло да знае или да предположи, че лицето, на което е отдало под наем процесния автомобил, ще предостави ползването му на трето лице, което не е страна по договора и не е познато на дружеството. Сочи се, че в действителност за прилагането на процесната принудителна административна мярка не е предвидено от закона като елемент от правопораждащия фактически състав наличието на субективно отношение на собственика на автомобила към извършеното с притежаваното от него МПС административно нарушение, но въпреки това, при липсата на каквато и да е било обективна и субективна съпричастност на собственика на автомобила към обуславящата налагането на ПАМ противоправна деятелност, същият не следва да

търпи неблагоприятните последици, с които се свързва осъществяваната държавна принуда. Във връзка с това според жалбоподателя в случая е нарушен принципът на съразмерност, тъй като прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано и не е доказана необходимостта от налагането ѝ за постигане на предвидената в закона цел. Твърди се още, че процесната заповед е издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи се в неуведомяване на жалбоподателя за образуване на производството за налагането на ПАМ и неизясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая. Подчерта се, че от заповедта не става ясно на коя дата е извършено административното нарушение нито дали административният орган има предвид именно лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Искане се отмяна на обжалваната заповед. Претендират се направените по делото разноски.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На 16.04.2022 г. на лицето Д. С. Р., ЕГН: [ЕГН] е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия АД № 201507 /л. 16/ за това, че около 17:35 ч. в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] водачът управлява МПС „Ф. П.“ с табели с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Джи Ем Ауто“ ЕООД, Булстат:[ЕИК], без да притежава СУМПС. Деянито е квалифицирано като нарушение на чл. 150 от ЗДвП – управление на пътно превозно средство от неспособен водач. Като доказателства са иззети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с номер СТ 8893 РР. АУАН е предявен и подписан от лицето, извършило административното нарушение, като последното е посочило, че няма възражения.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-009250 /л. 18/ от Д. Д. Д., на длъжност началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с което на Д. С. Р. е наложено наказание на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 1 от ЗДвП глоба в размер на 150 лева.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена и обжалваната в настоящото съдебно производство заповед за прилагане на ПАМ /л. 17/. Същата е връчена на жалбоподателя чрез законния му представител на 19.04.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и дали е съобразен с целта на закона.

Предмет на обжалване е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001805 по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП от 19.04.2022 г.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този

закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспореният акт е издаден от П. Х. П. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР. Видно от Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП /л. 22/. Видно от Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директор на СДВР старши комисар И. И., държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, са оправомощени да налагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП /л. 23/. Видно от Заповед № 513з-3821/19.05.2016 г. на директор старши комисар М. М. /л. 21/, П. Х. П. е преназначен на по- висока изпълнителска длъжност - полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оглед на цитираните заповеди атакуваният ИАА е издаден от компетентен орган.

Оспорваният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването му. Неоснователни са релевираните с жалбата твърдения, че от процесната заповед остава неясно кога е извършено нарушението и дали лицето Д. С. Р. е управлявало именно лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Достатъчно конкретно в оспорения ИАА е описано нарушението и по време, и по място, посочени са и достатъчно данни, така че да се индивидуализира процесното МПС - данни за собственик, рег. № на автомобила, марка на автомобила.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да послужат като основание за отмяна на атакуваната заповед. Настоящият състав не споделя възраженията за нарушение на чл. 26, ал. 1 и чл. 35 от АПК, тъй като, от една страна в административното производство са изяснени всички относими за случая факти и обстоятелства, а от друга, производството по прилагане на ПАМ е уредено в ЗДвП, който закон се явява специален по отношение на АПК. Дори и да се приеме, че е налице нарушение на чл. 26, ал. 1 от АПК и административният орган не е уведомил лицето, че започва по отношение на него производство по налагане на ПАМ, то с това действие, този орган не е лишил лицето от възможността да прави възражения. Във фазата на съдебното производство страните разполагат с равни процесуални възможности да правят възражения, представят доказателства и искат събирането на такива, поради което само и единствено съществените нарушения на административнопроизводствените правила обуславят незаконосъобразност на издадения акт. Несъществените такива или тези, които не биха довели до друг правен резултат, не са основание за неговата отмяна, какъвто е настоящия случай.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се налага на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, без да е правоспособен водач – за срок от 6 месеца до една година. В случая са налице предпоставките за реализирането на тази разпоредба. Безспорно се установява от приложените по делото писмени доказателства, че лицето Д. С. Р. е управлявало лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , без да притежава свидетелство за управление на МПС, като към момента на установяване на административното нарушение /16.04.2022 г./ собственик на лекия автомобил е било именно „Джи Ем Ауто“ ЕООД.

В този смисъл налице са всички предпоставки, визирани в разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП, за да бъде наложена на жалбоподателя ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година.

Следва да се има предвид, че принудителната административна мярка е с превантивен характер и има за цел да осуети възможността за извършване на други подобни нарушения. ПАМ не е административно наказание. Оспорената заповед има самостоятелни правни последици, различни от акта, с който се установява административно нарушение и се налага административно наказание. ПАМ е форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда.

По отношение на правната същност на процесната принудителна административна мярка следва да се има предвид, че тя не цели да санкционира /накаже нарушителя и/или трети лица, а да се постигне правно определена цел – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушения. За разлика от хипотезите на ангажиране и реализиране на административнонаказателната или наказателната отговорност на конкретно лице, в процесния случай вината не е елемент от хипотезата на правната норма и предпоставка за нейната реализация. Затова и наличието на знание у собственика не се изисква, за да му бъде наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП.

С оглед на изложеното неоснователни са доводите на жалбоподателя, че не е предоставял процесния лек автомобил на лицето Д. С. Р.. Жалбоподателят като собственик носи обективна и безвиновна отговорност за това, че е допуснал употребата на собственото му МПС в разрез със законовите правила и изисквания и с поведението си е създал възможност това да се случи. Относимата разпоредба за налагане на ПАМ не съдържа изискването собственикът на МПС да е предоставил управлението на МПС на друго лице, както е при нормата на чл. 171, т. 2, б. „м)“ от ЗДвП. Следователно, за да се наложи ПАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП, е необходимо да се установи единствено, че МПС е управлявано от лице, което не притежава СУМПС. Обстоятелството, че нарушението, чието преустановяване се цели, е извършено от трето лице, не променя извода, че адресат на превантивната ограничителна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП е собственикът на МПС. Производството по налагане на административно наказание е различно по вид и правни последици от производството по налагане на принудителна административна мярка, като авторът на нарушението не е непременно и субект на принудителната административна мярка. В случая актът е съставен срещу трето, защото именно то е извършител на нарушението по чл. 150 от ЗДвП, но мярката е приложена спрямо жалбоподателя, защото той е собственик на процесното МПС. Наличието или не на противоправно поведение от негова страна е без правно значение, защото законът не се интересува от вината му при налагане на ПАМ. Решаващото в случая е, че собственото му МПС е управлявано от лице, което не притежава СУМПС, което обстоятелство в условията на обвързана компетентност задължава административния орган да издаде процесната заповед, без да има възможност на преценка дали да я издаде или не.

При така установените факти и с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения - безопасността на участниците в пътното движение, съдът приема, че

наложената мярка е съобразена с целта на приложимия закон - осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

От материалите по делото не се установява засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото, тъй като издадената заповед има срочен характер, а в самия нормативен акт по-благоприятен вариант, с прилагането на който би се постигнала целта на закона, не е предвиден. Следва да се отбележи и че срокът, за който е приложена процесната ПАМ, е в рамките на законоустановения и то минимален такъв по чл. 171, т. 2а, б „а)“ от ЗДвП, поради което е спазен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличието на материалноправните предпоставки за издаването ѝ, както и в съответствие с целта на закона.

Водим от горното, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Джи Ем Ауто“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 31, с едноличен собственик на капитала и управител Г. М. Д., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001805 по чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП от 19.04.2022 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР - С..

Решението е окончателно и на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП не подлежи на обжалване и протест.

На основание чл. 138 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :